

Обхождамъ всички кафенета
и диря въ тая късна нощъ
да срещна нѣкой отъ поетитѣ
на „Подъ сурдинка“ и „Гаврошъ“.

Но нѣма Смирненски да свѣли
оковитѣ на брата-робъ,
ни Дебеляновъ да запали
съсь присмѣхъ своя празенъ джобъ.

Вървя и виждамъ силуети
прекосватъ улицата. Знамъ:
това сж двамата поети
приживе минали оттамъ.

Защо бѣ нужно, братя мои,
по стѣпките ви да вървя,
въ живота си да нѣмамъ свои,
да нѣмамъ топълъ кжтъ да спя?

Край менъ шуми прекрасна есенъ,
улитатъ златнитѣ листа,
а вашата злокобна пѣсенъ
звучи и буди въ менъ скръбъта.

И знамъ: ще спра на нѣкой жгълъ
до електрическия стълбъ
и въ свойтѣ блѣнове излѣганъ
ще рецитирамъ „Спи градътъ“...